

FLORA

PASEKA

JONÁŠ
ZBOŘIL

Flora

Vyšlo také v tištěné verzi

**Pa
se
ka**

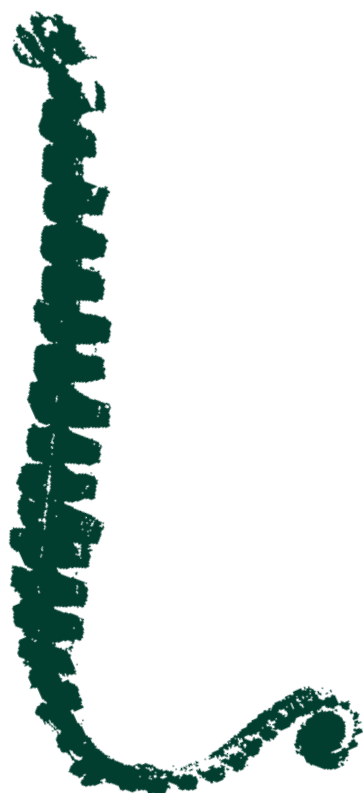
Jonáš Zbořil

Flora – e-kniha

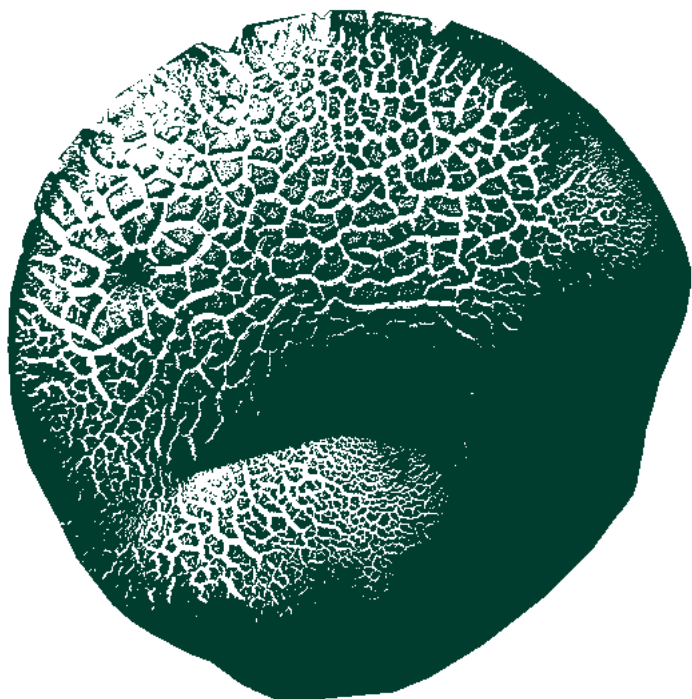
Copyright © Paseka, 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**JONÁŠ
ZBOŘIL**

FLORA

PASEKA

**JONÁŠ
ZBOŘIL**

FLORA

Publikaci podpořil Mezinárodní visegrádský fond (IVF) v rámci Visegrádského literárního rezidenčního programu (VLRP).

-
- Visegrad Fund
- •

FLORA

Copyright © Jonáš Zbořil, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7637-503-1

ISBN e-knihy 978-80-7637-562-8 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7637-563-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7637-564-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Věnováno Marcele, Jindřišce a Johance

ZIMA

Pak si všimneme, že má tvář.

Rty se od sebe odchlipují, jako by hrály nebe, peklo, ráj, ale nevydávají žádný zvuk. Sára svítí telefonem do změti tvarů ve tmě. Poznáme oči, hledáme v nich vědomí, které by na nás zasvítilo zpátky.

Tělo je malé a křehké. Nevíme, kde končí a kde začíná, co k němu patří a co ne. Nějaké kabely propletené se šlahouny křoví, zamotané jak šňůra od sluchátek. Kus masa, nebo jenom hadr. Zvířecí pach.

– Pojďme domů, Sáro.

Nic neříká. Natáhne ruku do tmy. Nadechne se, vydechne.

Kousek odsud je život normální, ale tady dole je území nikoho. Step. Koryto, které tu vyhloubila nějaká struska, nad námi dálniční obchvat, železniční most, ostnatý plot vlakového depa, samé zábrany, zákazy a křoví.

Auta nad námi plachtí vysokou rychlostí, nákladní vlak jede pomalu a nekonečně dlouho. Sára mi podává telefon.

– Sviť.

Sundává si kabát, váhavě ho rozprostře na místa, kde tuší tělo. Obaluje ho béžovou vlnou, opatrně oplácává rukou, aby to drželo.

– Pomož mi. Vezmem to.

Jestli nás někdo tady dole uvidí, tak už se nahoru po svých nedostaneme. Dávno jsme mohli být doma.

Večer se nepovedl. Chtělo to vzduch.

– Udělá ti to dobře. Líp než sedět a užírat se, říkal jsem jí.

Někdo z nás zmíní to místo. Prý zase uzavřeli Step. Dě-
lají to pokaždé, když se v ní něco vyleje, někdo se tu ztratí
nebo zraní. Postaví zátarasy, pár dní kolem krouží hasiči,
policie, hygienici. Pak zase zmizí jakoby nic.

Možná jsme se chtěli podívat.

Alkohol probudil zvědavost, nebo jen blbost. Zapovídali
jsme se. Došli až k hranici města, tam, kde končí síť poulič-
ních lamp a dál už je jenom tma. Jezero bez vody. Toxická
zóna, která se rozlézá do města jako nemoc. Většinu času
si jí nikdo nevšímá – jak to s nemocemi bývá.

Tam, kde jsme, vede podél Stepi úzká asfaltová stezka.
Přes den tu jezdí cyklisti, trénují běžci. Teď tu nikdo není.
Žádné majáky, planý poplach.

Jen auto bezpečnostní agentury.

Někde před námi se vyloupila světla reflektorů. Nechtěl
jsem potíže, chytil Sáru za ruku a táhl ji pryč.

Pak se auto otočí, reflektory dlouho míří do tmy zaká-
zaného území.

– Kdo je tam? volá ochranka.

– Radši jdem.

– Ne, počkej. Podívej.

Sára ukazuje dolů. Něco se tam zapotácí.

Po chvíli auto nastartuje, světla olíznou sloupky mostů
a jsou pryč. Sára se rozběhne. Přes svodidla a rovnou dolů.

Hučení kamionů se pod mostem rozléhá jako v kostele.

Beru tu věc za nohy – nebo co to může být. Cítím, že se dotýkám těla. Není to ani teplo, ani pohyb, nic takového, jenom to člověk prostě pozná. Že vzal do ruky živou věc.

– Tahej.

– Musíš zatáhnout, dělej, říká Sára.

Rveme se o tělo s křovím. Odtrhávají se větve, vlákna nebo vlasy. Mám chuť zařvat nechutí, stejně by to tady nikdo neslyšel, jen by se to odrazilo od betonových břich mostů zase zpátky k nám.

Zašustí to a věc je na svobodě. Lehká jak mokrý papír.

Dopotácíme se pod světlo mostní lampy. Pokládáme tělo do lůžka ze Sářina kabátu. Nevypadá jako nic lidského ani zvířecího. Od úst nám jde pára.

Chvíli si nevšimneme, že auto bezpečnostní agentury je zpátky. Zakrývám tělo, dělám, že jsme opilí, místní, už se klidíme. Ledabyly tu věc házím na ramena, odcházíme do tmy. Nahoru nemůžeme, už ne.

Prorážíme si cestu blátem a uschlým křovím, Sára něco říká.

– Co?

– Myslela jsem, že je to dítě.

Dostat se přes plot trvá. Předáváme si tělo nad hlavami.

Bunda se trhá o pletivo. Věc se sesouvá do Sářina náručí jako hrouda špinavého oblečení.

Babiččina chata, stejná jako kdysi. Klíč je pod květináčem. Uvnitř mi nic není povědomé.

Rozkukáváme se, snažím se vzpomenout si, kde jsou jističe, páčím se do nich příborem. Místnost rozsvítí staré žluté světlo – elektřina kupodivu funguje. Sára našla prostěradla.

– Ještě duchnu.

– Možná ta druhá skříň?

Tělo položila na postel, nehybně leží. Sáře jde od pusy pára.

– Rozděláš oheň?

Nechávám rozhořet pár třísek, přidám poleno.

Cizí věc pořád na očích.

Vypadá teď menší.

Pahýlky vyhublých končetin, splasklá hrud', svrasklá tvář. Srst, kůže, kabely. Maso prorostlé kusy plastu. Výhonky. Když se na ni dívám dost dlouho, vidím v ní něco povědomého. Něco, co bych mohl znát. Zvíře, dítě. Pak zahlédnu babiččinu fotku na zdi. Podoba věci s lidským nebo jen živým je pryč.

Je zvláštní, jak dobře funguje paměť těla. Podle mapy bych to místo nenašel. Pamatoval jsem si ho ještě z dob, kdy Step neměla název, nebyla tak velká ani divná. Město ji tehdy přehlíželo.

Teď se nad ní opatrně zvedá, překračuje ji, jako by to byla žiravina.

Chvíli jsme šli tmou, hlouběji do Stepí.

Světla města pomalu slábla, mizela za hradbou křoví a harampádí. Pak jsme narazili na vyšlapanou stezku. Nohy si vzpomněly na měkký terén. Najednou věděly, kam jdou.

Sára nic nenamítala. Domů jsme s tou věcí nemohli. Hned by nás odchytila ochranka. Byly by z toho jen potíže.

Najít klíč a otočit s ním v zámku byla úleva. Teď je to zvláštní. Zanořil jsem se do paměti a přinesl do ní něco cizího, co tam nemá být.

– Nemůžeš mi pomoci?

Sára namáčí kus utěrky, přikládá ji k ústům té věci, chová se k ní jako k novorozeněti.

– Neměla by ses k tomu tak naklánět. Něco ti udělá. Nebo se něčím nakazíš.

Neposlouchá mě.

– Nikam nejdu. Zůstávám u tebe. Neboj, šeptá Sára do kupy zabalené v dušně. Hrud' věci se rychle hýbe. Dýchá jako zvíře. Ptáče. Nebo hodně dobité, nepovedené štěně.

Kotě polní. Tak říkala babička koťatům, která se tak pokazila při vrhu, že je kočičí máma pohodila.

– Jsem tu s tebou, pokračuje Sára. Lehá si k věci, hlavu opírá o ruku.

Kredenc, gauč a kamna. Chvilí se pohybuju po místnosti, jako bych věděl, co mám dělat.

Jenom náhodně přecházím sem a tam, zastavím se vždycky, když narazím na něco povědomého. Babiččina podobizna v rámu, její mladá, nepřístupná tvář, pevně sčesané vlasy, pevně sevřené rty, hodiny, které už nejdu, zteřelý plakát dávného centra města.

V kredenci najdu lahev rumu.

Rozleju do sklenic a jednu podám Sáře. Trochu pookřeje.

V chatě se oteplí. Sára opatrně odkrývá duchnu, pozorně studuje drobné tělo.

– Je jenom podchlazená. Určitě bude v pořádku, říká. Jako by vůbec neřešila, co je ta věc zač.

– Ráno jdeme domů. Budeme asi muset do domácí karantény. Nebo tak něco.

– Ale prosím tě.

Pak trochu opile vstane. Rozhlíží se po chatě, kontroluje ložnici, jako by to byl hotelový pokoj.

Lehnu si s ní vedle, jo? Pomůžeš mi ji odnést?

Pak skládá oblečení na oprýskanou židli. Rozpouští vlasy.

Její tričko mi připomene ráno ve městě. Připadá mi, že bylo před rokem.

Zbývá na mě gauč, nohy mi trčí ve vzduchu.

Přikrývám se starým ručníkem. Chtěl bych sedět v noční tramvaji a opírat těžkou hlavu o sklo.

Co tu děláme? S tímhle?

Převaluju se z boku na bok. Vstávám. Vedle v pokoji Sára klidně spí. Zabalená do studených duchen tichounce chrápe, jako kdyby dnešní noc nebyla ničím výjimečná.

Tu věc chvíli hledám. Myslím, že se přede mnou skrývá.

Když se dívám dost dlouho, ze tmy se pomalu vynoří obrys rozinkovité hlavy.

Jako malý jsem duchy přelstil tak, že jsem se s nimi skamarádil. Tvrdil jsem jim, že nejsou zlí. Smál jsem se, hahaha, to je vtipné, to je legrační, nedělej to, hahaha. Tak dlouho jsem to opakoval, až na to museli přistoupit. A pak člověk nesměl odvrátit zrak.

Věc leží na kavalci, na dotek od Sáry. Proč si ji položila tak blízko?

Ráno zavoláme, kam je potřeba. Zaplatíme pokutu a jdem.

Na pařátku věci se něco zvedá. Připomíná to prst.

– Mléko.

Sára mluví ze spaní. Nevidím jí do očí. Možná je vzhůru.

– Tohle dělávají, když pijou mléko.

V domě naproti někdo rozsvítí.

Ráno a bolest hlavy. Matně si vybavuju včerejší noc.

Chvilí mi trvá, než si uvědomím, kde jsem. Babička se na mě mračí z fotografie.

Jdu za Sárou do ložnice. Věc leží v nohách postele. V denním světle připomíná chuchvalec odpadků. Něco, co se na sebe náhodou nabalilo. Sára teprve vstává. Jakmile otevře oči, hned se k tomu nepochopitelnému tělu má. Malý hrudníček zabalený v prostěradle se jako na povel rozkmitá.

– Můžeme už jet? Třeba tam takhle ráno hlídat nebudou.

Nic.

– Zastávka je pár minut odtud. Půjdu přímo do práce, ty si běž lehnout, sejdem se doma. Všechno nech tak, jak je. Nic neuklízej. Ne. Sára si mě nevšímá. Opatrně kontroluje tělo věci.

Zkouším to ještě soucitně:

– Tak to dáme k sousedům? Těm vedle?

Sára rychle vstává. Opatrně přikrývá věc. Odchází do světnice. Jde zařizovat.

– Určitě ji tu nenechám, tak si vem home office.

Otevírá omšelou kredenc, bere hrnec a jde s ním ke dřezu.

– Není pitná. Ani to nepřevaříš, říkám jí.

Sára se na mě zašklebí

– V tom případě nemáme vodu.

Otevírá dveře do zahrady. Vnitřek zaplaví chladný ranní vzduch.

Venku jako by to někdo restartoval. Na zahradě pár hubených jabloní, třešní, meruněk, nic mi ty pohledy neříkají. Napuchlé nebe.

Sára se mihne někde vzadu, vidím žluté holínky, které tu zůstaly po babičce.

Pátek. Kolik je vlastně hodin? Zapomněl jsem se podívat na telefon. Nemůžu popřít, že se mi to trochu líbí.

Sára kolem mě proklouzne zpátky dovnitř.

– Potřebujeme tu vodu.

- Potřebujeme jít domů, namítám.
- Uklidni se. Dyť je to dobrý. Nemůžeme to brát jako takovej výlet? Ozdravnej pobyt. Doktor říkal, že takový věci potřebuju.

Vybaví se mi věc v ložnici. Zdraví nevyzařuje.

Vracím se s těžkými taškami plnými nesmyslů.

Jdu pěšinou zpátky do Stepí, kolem křoví a ploty. Našel jsem volný koridor, dlouhý kus silnice, kde nikdo nehlídkuje – nejsou tu žádné domy, není co hlídat. Snad jen benzínovou pumpu, která tu stojí uprostřed ničeho.

Volal jsem do kanceláře, šéfova slova nechávám za sebou, stejně jako celé město. Kolem mě na sebe naskládané vytrhané pražce, cívky, dekly, skruže a deky.

Tašky mě bouchají do kolen, jako by si se mnou chtěly hrát.

Ivana nám pro ni něco dá, říká Sára.

Tváří se trochu omluvně a trochu úlevně, v ruce drží hrníček s kafem, ze kterého se kouří.

Ženská ve starých gatích, nazouváky, cop prošedivělých blond vlasů, prochází babiččinou zahradou tam a zpátky, jako by jí to tu patřilo. Kývne na mě, rychle si mě změří, v plastovém barelu s vodou, který nese, to šplouchne.

- To by na dva dny mělo stačit. Pak si přijdete.

- Dva dny, to je až až, ne?

Obě se na mě dívají.

- V pondělí musím do práce. Nemám přece dovolenou.

- Patřilo to tady Adamově babičce, vysvětluje přátelsky Sára a Ivana si mě přeměřuje.

- Nikdy jsem vás tu neviděla.

- Já tu byl naposled, když ještě přes cestu nic nestálo, oplácím jí to. Její domek je schovaný za řádkou opečovávaných tují. Ivana bere do ruky prázdný kýbl, jde se schovat k nějaké povinnosti.

I Sára jde. Pohybuje se, jako by myslela o několik kroků napřed, zatímco já marně hledám plán. Trapně stojím ve světnici, Sára kolem mě chodí sem a tam. Vyndává nákup, něco uklízí. Jde za věcí. Zavírá dveře.

Shora vypadá Step jako ostrov.

Nebo žlutohnědá louže, která se rozlila do města. To se stahuje, staví kolem sebe hráze z plotů, vlnitých plechů a zdí, rychle se klidí na vyšší břeh.

Sedím na vrcholku suti. Byla tu vždycky? Takhle hluboko dovnitř jsem se nedostal několik let. Nikdy jsem Step neviděl z výšky. Nic nevypadá povědomě.

Obzor kolem mě obkružuje dálnice, kloužou po ní kamiony. Kousek dál, na jiném mostě, dlouhý, černý vlak. Tolik mostů. Vysoké stožáry železničních lamp, jinde areály s pneumatikami, sklady lodních kontejnerů, kolem kterých chodí ostraha v oranžových bundách. Jinde: rozpáraná auta, vykotlaná auta, auta zarostlá a zmáčknutá popínavými rostlinami. Břízy.

Když jsem jezdíval do Stepí za babičkou, čekávala na mě na konečné tramvaje. Pěšinou mezi sklady, pak se najednou otevřel obzor, všude kolem louka, sem tam zahradní domek, stlučený můstek přes potok, kolem rozzuřeného psa – a byli jsme u chaty. Ticho tu rušily jen tlampače z nedalekého seřadiště. Přerazované vlaky, občasné písknutí lokomotivy v horkém odpoledni, chata vždycky s otevřenými dveřmi na zahradu.

Dálniční nadezd babička oplakala. Ale když ohlašovali, že všechny chatky zbourají a místo nich vyrostou věžáky s luxusním bydlením, mávala nad tím rukou.

– Tady nic nebude. Sem se báli i četníci. Platěj tu jiný pravidla. Tady, Adame, i prší jinak než tam u vás.

Z lavice před chatou okukovala úředníky z města, zeměměřiče, architekty. Na pozdravy neodpovídala. Občas se po cestě zastavila u plánku z katastrálního úřadu. Zakroutila nad ním hlavou a šla dál. O pár dnů později z něj byl zmoklý cár papíru.

Pak přišla havárie a pak další. Něco ze spalovny odpadu, něco z neoznačených skladů. Plán výstavby dostal stopku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Flora**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.